

[Aksel Larsen.]

kongresser blev der faktisk, uanset hvor mange talere der var, kun holdt en eneste tale: vi ønsker snarest muligt med våbenmagt at slå Sovjetunionen og de socialistiske lande ned. Sådantale er ikke ført af Sovjetunionen og bliver aldrig ført overfor andre lande.

Eller tag den republikanske præsidentkandidat, der jo i allerhøjeste grad er hofkandidat i den atlantiske presse herhjemme, Mr. Eisenhower. Det var ham, som under præsidentvalgkampen for ikke så længe siden holdt en tale, hvori han erklærede — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„USA bør koldt, men een gang for alle erklære overfor Sovjetunionen, at vi aldrig vil anerkende, at Sovjetunionen har blot ringeste ret til for bestandig at beholde sine nuværende positioner i Øst-europa og Asien. Sovjetunionen bør ydermere have at vide, at USA aldrig vil give sig tilfreds, før mudderet fra det kommunistiske tidevand er vejet tilbage til Ruslands egne grænser.“

Han fortsatte:

„Yderligere må vi med samme koldblodighed lade Sovjet vide, at vi aldrig vil holde op med at hjælpe hver eneste mand eller kvinde fra disse lænkede nationer, der søger tilflugt hos os, eller som blandt sine egne holder frihedens fakkellændende og vier sine kræfter til at frigøre landsmænd.“

Det er en aldeles utilsløret trusel om at føre krig mod Sovjetunionen og at understøtte enhver sabotør, enhver oprører, enhver mytterist, som man måtte kunne få forbindelse med i Sovjetunionen eller de folkedemokratiske lande. Sådantale føres af en præsidentkandidat i Amerikas Forenede Stater. Sådantale vil man aldrig høre fra statsmænd eller politikere i Sovjetunionen.

Om den økonomiske udvikling i verdensmålestok i de forskellige lande kan man få en række interessante oplysninger ved at studere den beretning, som partisekretæren Malenkov aflagde på partikongressen i Moskva. Han foretog en sammenligning mellem den økonomiske udvikling i en række lande. Af denne udvikling fremgik det, at når man sætter tallet for de pågældende landes industriproduktion i 1929 til 100, så viser landenes egne tilgængelige sta-

tistikker følgende tal for henholdsvis 1939 og 1951: i USA var produktionen 99 i 1939, 200 i 1951; for England var tallene 123 i 1939, 160 i 1951; for Frankrig 80 i 1939, 104 i 1951; for Italien 108 i 1939, 134 i 1951; det er den kapitalistiske verdens hovedlande.

For Sovjetunionens vedkommende var industriproduktionen, når man sætter tallet for 1929 lig 100, i 1939 552 og i 1951 1 266. For det af de kapitalistiske lande, der står bedst, er der en fordobling i industriproduktionen fra 1929 til 1951. For de tre andre kapitalistiske lande er der en beskedent fremgang. For Sovjetunionen en stigning i samme periode på 1 166 pct.

Her må det tages i betragtning, at stigningen i de kapitalistiske lande i alt væsentlig skyldes krigsproduktion, medens stigningen i Sovjetunionen skyldes øget fredsproduktion. Hertil kommer, at Sovjetunionen både absolut og forholdsmæssigt var ude for større krigsødelæggelser end de andre lande tilsammen. Dette fremgår også af tallene for produktionsudviklingen i Sovjetunionen fra 1940 til 1951. Hvis man i dette tilfælde sætter tallet for 1940 lig 100, er tallet for 1945 kun 92, for 1946 endda kun 77 — man var midt i omstillingen fra krigsøkonomi til fredsøkonomi —, men for 1948 var det allerede 118 og for 1951 hele 202, altså fra 1940 til 1951 en fordobling af industriproduktionen i Sovjetunionen.

Jeg vil anføre disse tal, fordi dem kan man lære af, når man ser på, hvordan udviklingen er i den kapitalistiske verden i almindelighed og i Danmark i særdeleshed. Hvordan ser det ud i den kapitalistiske verden? Ja, for godt og vel et år siden var den højtærede udenrigsminister i Paris, og der var han med til at udarbejde eller vedtage noget, man kaldte en 5 års plan. Den blev slået kolossalt op i „Berlingske Aftenavis“ under 5-spaltet overskrift: „Oprustning — og samtidig flere varer, lavere priser“. Det fremgik af denne artikel, at den jævne mand ikke skal betale genopbygningen af forsvaret i Danmark med nedsat levestandard, han kan tværtimod gøre sig håb om, at der i løbet af de kommende år stadig vil blive stillet flere varer til hans rådighed. Så kommer der en række punkter i planen om, hvordan denne forøgelse af produktionen med 25 pct. skulle ske, og tilsidst er der en udtalelse af den højtærede udenrigsminister, hvori han siger: